

Sempre

(Una història del passat)

Sempre havia volgut apagar focs. Ho acabes de dir i el periodista et mira, et somriu davant el doble sentit i et dóna les gràcies en silenci per aquest titular que li acabes de regalar. Però no t'esveres, comences a estar acostumada a determinades mirades i ironies. No penses actuar com s'espera: no et poses nerviosa, ni t'enfades amb tu mateixa, només respires... profundament. I tot seguit li tornes el somriure i segueixes amb aquesta entrevista que t'han suggerit amablement que facis.

Sempre havia volgut ajudar la gent, li expliques. I el periodista adopta ara un gest més comprensiu. Aquestes paraules li semblen més normals, una d'aquelles frases que fa més de dona. De sobte, s'imagina que potser volies ser infermera, o metgessa, o fins i tot advocada. Això fa més per a algú com tu, deu pensar. Quan li dius que mai no et va interessar dedicar-te a cap d'aquestes coses, et mira estranyat, com si tractés d'encaixar la noia que té al davant amb el que li acabes de dir. Se sent descol·locat i t'esguarda com si fos de cop conscient que el titular de una estona és literalment cert i com si no sabés ben bé com continuar aquest encontre.

Sempre m'han agradat els reptes difícils, continues. I amb aquesta frase aconsegueixes que el periodista es trobi una mica més còmode i que es relaxi. Ara sap per on ha de prosseguir el diàleg, sap que pot relacionar aquesta resposta amb els desafiaments que viuen avui dia les dones, les dificultats laborals que sempre les envolten, la discriminació perenne i d'altres temes

sobre els quals *encara ara* està de moda escriure i, en el fons, la raó per la qual t'està fent aquesta entrevista.

Sempre he volgut fer el que volia, continues. I ara el periodista ja s'ha fet el croquis subjectiu de qui ets. No en té cap dubte. Pensa que t'agrada cridar l'atenció i que qui ets avui deu ser una reacció extrema i tardana a alguna cosa que no acaba d'entendre del teu passat. Just en aquest moment, mentre et recrea i inventa mentalment, és quan comença a interpretar el seu paper estudiat de periodista empàtic. Continua així amb el seu inversemblant interrogatori i et fa preguntes com ara si en aquesta feina com a bombera (*que estranya sona la paraula*) mai has tingut algun problema amb els teus companys homes, si la família et va posar traves, *si ho va entendre*, i, com no, si això ha estat en algun moment fins i tot un problema per tenir parella.

Una per una, contestes aquestes qüestions. No t'empipes, no t'indignes, no t'immutes. Ets obedient (cosa que segur ell no espera) i quan ja ha acabat tota aquesta entrevista-comèdia, i ell ja s'allunya, comences a jugar amb l'encenedor que de cop i volta tens a les mans. Te'l mires detingudament.

En pocs segons, t'adones que ell ja no hi és, que s'ha esvanit (ni que sigui temporalment) i ara ja el pots sumar a la teva particular col·lecció de fantasmes. No tens del tot clar si això ho acabes de viure de veritat o potser ha estat un desagradable record d'un temps passat. Però no, reflexiones, encara no és passat. Les restes de la seva colònia et treuen del dubte i mentre encara l'ensumes, et preguntes quant de temps ha de durar tot això. Quan de temps han de durar aquesta mena d'entrevistes, quant de temps han de durar els

somriures irònics, quant de temps seran vius els periodistes empàtics... I la veritat és que penses que, *i n'estàs segura*, això no podrà durar pas sempre...